

*Szentjánosbogár
lányok*

*finep
selection*

K R I S T I N H A N N A H

K R I S T I N H A N N A H

*Szentjánosbogár
lányok*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet „nekünk” ajánlom. Lányoknak.
Az olyan barátoknak, akik mindig átsegítik egymást
a kisebb-nagyobb bajokon, hosszú éveken át.
Ti tudjátok, kikről beszélek.
Köszönök mindent!*

*Azoknak az embereknek, akikhez oly sok emlék fűz:
apámnak, Laurence-nek; bátyámnak, Kentnek;
nővéremnek, Laurának; férjemnek, Benjaminsnak;
és fiamnak, Tuckernek.
Bármerre járunk is a világban,
ti ott vagytok mindig a szívemben.*

*És a mamámnak,
aki olyan sok regényemet inspirálta,
legfőképpen éppen ezt.*

A legjobb tükör egy régi barát.
GEORGE HERBERT

ELSŐ FEJEZET

Úgy hívták őket, a Szentjánosbogár lányok. Régen volt már – több mint három évtizede –, de most, ahogy ott feküdt az ágyában a kint tomboló téli vihart hallgatva, úgy tűnt, mintha csak tegnap lett volna.

Az elmúlt héten (amely kétségtelenül élete legrosszabb hét napja volt) elvesztette azt a képességét, hogy eltávolodjon az emlékeitől. Mostanában túl gyakran szerepelt 1974 az álmaiban. Ismét tinédzser volt, aki egy vesztes háború árnyékában nőtt fel, és a legjobb barátnője mellett hajtotta a biciklijét, olyan tökéletes sötétségben, hogy szinte láthatatlanok voltak. A hely csak hivatkozási pontként volt fontos, de élénken emlékezett minden részletére: a kanyargós aszfaltsávra, amelyet mindkét oldalról zavaros vizű árkok és szél borzolta fűvel benőtt magas árokpart szegélyeztek. Mielőtt találkoztak, ez az út mintha sehová nem vezetett volna. Egy mellékút volt csupán, amelyet egy olyan rovarról neveztek el, amelyet még soha senki sem látott a világnak ebben a zord, kék és zöld szegletében.

Később azonban egymás tekintetén keresztül látták. Amikor egymás mellett álltak a hegy oldalán, a magasra tornyosuló fák, sáros kátyúk és távoli hófödte hegyek helyett azt a sokféle helyet látták, ahová egy nap eljutnak majd. Éjszaka kiszöktek szomszédos házaikból, és találkoztak az úton. A Pilchuck folyó partján lopott cigarettákat szívtak, sírtak a *Billy, Don't Be a Hero* szövegére, és elmondtak egymásnak mindent, összefűzve kettőjük életét, míg a nyár végére már nem tudta senki, hol végződik az egyik lány, és kezdődik a másik. Mindenkinék, aki ismerte őket, egyszerűen csak TullyésKate lettek, és több mint harminc évig ez a barátság volt életük tartóoszlopa: erős, szilárd, teherbíró. A zene változhatott az évtizedekkel, de az ígéret, amelyet a Szentjánosbogár közben tettek, megmaradt.

Legjobb barátok lesznek mindörökre.

Hittek benne, hogy ez a fogadalom kitart, hogy egy nap majd öreg-asszonyok lesznek, ülnek a nyikorgó hintaszékben a teraszon, és felidézik életük eseményeit, nagyokat nevetve.

Ma már persze tudta, hogy nem így lesz. Már több mint egy éve mondogatta magának, hogy nincs semmi baj, hogy megvan a legjobb barátnője nélkül. Néha még el is hitte.

Aztán meghallotta a zenét. Az ő zenéjüket. *Goodbye Yellow Brick Road. Material Girl. Bohemian Rhapsody. Purple Rain.* Tegnap, vásárlás közben a „*You've Got a Friend*” egy pocsék feldolgozása megrikkatta, ott a retkek mellett állva.

Óvatosan hátrahajtotta a takarót, és felkelt, ügyelve, nehogy felébressze a mellette alvó férfit. Egy pillanatra megállt mellette, és lenézett rá a homályban. Még álmában is gondterhelt volt az arca.

Az asszony leemelte a talpáról a telefont, és kilépett a hálószobából. Végigment a csendes előszobán a terasz felé. Ott bámult kifelé a

viharba, míg össze nem szedte a bátorságát. Amint beütötte az ismerős számokat, eltűnődött, mit mond majd egykori legjobb barátnőjének a néma hónapok után, hogyan kezdi majd. *Rossz hetem volt... széthullik az életem...* vagy egyszerűen csak: *Szükségem van rád.*

A fekete, viharos Soundon túl kicsörgött a telefon.

Első rész

A HETVENES ÉVEK

Dancing Queen

*young and sweet,
only seventeen¹*

¹ „Fiatal és édes/csak tizenhét éves” – részlet az ABBA együttes *Dancig Queen* (1976) című slágeréből.

MÁSODIK FEJEZET

1970 a legtöbb ember számára az országban a felfordulás és változás éve volt, de a Magnolia Drive-on álló házban csend és rend uralkodott. A tízéves Tully Hart a hideg fapadlón ült, és egy Lincoln gerendaházat épített a Liddle Kiddles babák számára, amik apró, rózsaszín papír zsebkendőkön szunyókáltak. Ha a szobájában lett volna, feltett volna egy negyvenötös fordulatú Jackson Five-lemezt a lemezjátszójára, de a nappaliban még rádió sem volt.

A nagymamája nem nagyon szerette a zenét, sem a televíziót, sem a társasjátékokat. Nagyi – akárcsak most – legtöbbször a hintaszékében üldögélt a kandalló mellett, és tűcsipkét varrt. Több száz mintát készített, bibliai idézetekkel. Karácsonykor a templomnak adományozta, ahol jótekonny célú vásárokon eladták őket.

Nagyapa pedig... nos, ő kényszerűségből volt csendben. Az agyvérzése óta csak feküdt az ágyában. Néha csengetett, olyankor látta csak Tully a nagyanyját sietni. A csengő első csendülésére a nagyfi elmosolyodott, azt mondta: „Ó, *ja*!”, és már szaladt is végig a folyosón, ahogy csak papucsos lábától telt.

Tully sárga hajú Trollja után nyúlt. Egészen halkán dúdolta megtáncoltatta Calamity Kiddle-lel a *Daydream Believer* dallamára. A dal felénél tartott, amikor kopogtak az ajtón.

Ez olyan váratlan hang volt, hogy Tully abbahagyta a játékot, és felpillantott. A vasárnapot kivéve, amikor Mr. és Mrs. Beattle benézett, hogy elvigyék őket a templomba, soha nem jött hozzájuk senki látogatóba.

Nagyi beletette a kézimunkát a rózsaszín nejlonzacskóba a széke mellett. Felállt, és átszelte a szobát azzal a lassú, csoszogó mozgással, ami az utóbbi években jellemezte. Amikor kinyílt az ajtó, hosszú csend támadt, aztán Tully nagyanyja azt mondta:

– Ó, jaji!

Nagyi hangja furának tűnt. Amikor Tully oldalra sandított, egy magas nőt látott, kócos hajjal és bizonytalan mosollyal. Az egyik legszebb nő volt, akit valaha látott: tejfehér bőr, egyenes, hegyes orr, pengeéles, magas arccsont az apró álla felett, és csillogó barna szem, amely lassan pislogott.

– Nem valami kedvesen fogadod rég elveszett lányodat.

A hölgy átfurakodott nagyi mellett, egyenesen Tullyhoz lépdelt, és lehajolt hozzá.

– Ez az én kis Tallulah Rose-om?

Nagyi lánya? Ez azt jelenti...

– Mami? – suttogta Tully elfogódottan. Nem merte elhinni. Olyan régóta várt erre a pillanatra, annyit álmodozott róla, hogy a mamája egyszer majd visszatér.

– Hiányoztam?

– Ó, igen. – felelte Tully, és igyekezett visszafojtani a nevetését. De annyira boldog volt.

Nagyi becsukta az ajtót.

- Gyere be a konyhába, igyál egy csésze kávé!
- Nem kávézni jöttem, hanem a lányoméért.
- Nincs egy filléred sem – jelentette ki nagy fáradtan.

Tully anyja bosszúsan kérdezte.

– Na és akkor, mi van?

– Tullynak szüksége van...

– Azt hiszem, magam is tudom, mire van szüksége a lányomnak.

Úgy tűnt, igyekszik egyenesen állni, de nem sikerült neki. Mintha imbolygott volna, és a szeme is furának tűnt. Egyik hosszú hajfürt-jét csavargatta az ujjá körül.

Nagyi közelebb lépett.

– A gyereknevelés nagy felelősség, Dorothy. Talán ha ide költöz-nél egy darabig, és jobban megismernéd Tullyt, akkor felkészülhet-nél rá...

Kis szünetet tartott, aztán a homlokát ráncolva csendesen mondta:

– Részeg vagy.

Mami vihogott, és Tullyra kacsintott.

Tully visszakacsintott rá. A részegség nem olyan rossz dolog. A nagyapja is rengeteget ivott, mielőtt megbetegedett. Néha még a nagyi is megivott egy pohár bort.

– Ma van a ssszületéssnapom, anya, talán elfelejtetted?

– A születésnapod?

Tully felpattant.

– Várj egy kicsit! – mondta, aztán a szobájába szaladt.

Kalapáló szívvel beletúrt a piperefiókjába, széthajigálva a dolgo-kat, miközben a makaróniból és gyöngyökből fűzött nyakláncot kereste, amelyet tavaly készített az anyjának a vasárnapi iskolá-ban. Nagyi a homlokát ráncolta, amikor meglátta, és azt mondta, ne

reménykedjen nagyon, de Tully nem hallgatott rá. Évek óta remélte, hogy a mamája visszajön. A nyakláncot a zsebébe dugta, és mialatt sietett vissza a nappali szobába, épp hallotta, hogy az anyja azt mondja:

– Nem vagyok részeg, drága anyám. Együtt vagyok végre a gyerekekkel három év után. A szeretet mindennél jobban feldobja az embert.

– Hat év. Négyéves volt, amikor itt hagytad nálunk.

– Olyan rég volt? – kérdezte Tully anyja zavartan.

– Költözz haza, Dorothy! Én segíthetek rajtad.

– Mint legutóbb? Kösz, nem!

Legutóbb? Hát a mami már korábban is visszajött?

Nagy sóhajtott, aztán mereven mondta:

– Meddig akarod még a szememre vetni?

– Az ilyesminek nem igen van lejáratí ideje, nem igaz? Gyerünk, Tallulah!

Anyja az ajtó felé lódult.

Tully összevonta a szemöldökét. Ennek nem így kellett volna történnie. A mamája nem ölelte, nem csókolta meg, sőt, meg sem kérdezte, hogy van. És mindenki tudja, hogy az embernek be kell csomagolnia, ha elmegy valahova. A kislány a szobája ajtajára mutatott:

– A holmim...

– Nincs szükséged arra a sok anyagi szarra, Tallulah.

– Tessék?

Tully semmit sem értett.

Nagy magához vont, az édes, ismerős hintőpor- és hajlakkillatú ölelésébe. Tully csak ezeknek a karoknak az ölelését ismerte, nagy volt az egyetlen ember, aki mellett biztonságban érezte magát, és most hirtelen félni kezdett.

– Nagyi? – kérdezte, hátrahúzódva. – Mi történik?

– Velem jössz – jelentette ki mami, és megtámaszkodott az ajtófélfában.

Nagyi megragadta Tullyt a vállánál, és kicsit megrázta.

– Tudod a címünket, meg a telefonszámunkat, igaz? Felhívhatsz minket, ha félsz, vagy ha valami baj van – mondta sírva.

Tullyt megrémítette és összezavarta, hogy erős, csendes nagyanyját sírni látni. *Mi történik? Mi rosszat tehetett?*

– Sajnálom, nagyi, én...

Anyja odaperdült, megragadta Tully vállát, és erősen megrázta.

– *Soha* ne kérj bocsánatot! Attól szánalmasnak tűnsz. Gyerünk! Megfogta Tully kezét, és az ajtó felé húzta.

Tully botladozva haladt az anyja mögött, ki a házból, le a lépcsőn, keresztül az úton egy rozsdás VW kisbuszhoz, amelyet műanyag virágmaticák borítottak, és egy óriási, sárga békejel volt az oldalára festve.

Kinyílt az ajtó, vastag, szürke füst gomolygott ki rajta. A füstön át Tully három embert látott a kisbuszban. A sofőrülésen egy fekete férfi ült, aki hatalmas afrofrizurájában piros hajpántot viselt. Hátul egy nő volt, rojtos mellényben és csíkos nadrágban, szőke haján barna fejkendővel, mellette egy férfi, trapéznadrágban és ócska pólóban. Barna subaszőnyeg takarta az autó padlóját. Néhány pipa hevert rajta elszórva, üres sörösüvegekkel, ételek csomagolópapírával és nyolcsávos kazettákkal.

– Ez a kölykőm, Tallulah – jelentette ki mami.

Tully nem szólt, de utálta, hogy Tallulah-nak szólították. Majd később megmondja maminak, amikor kettesben lesznek.

– Szuper – mondta valaki.

– Pont úgy néz ki, mint te, Dot. Megáll az eszem.

– Szálljatok be – mordult fel a sofőr –, el fogunk késni.

A koszos pólós férfi kinyúlt Tullyért, megragadta a derekánál, és belódította a kisbuszba, ahol óvatosan lerakta.

Mami is beszállt, és becsapta az ajtót. Fura zene lüktetett a kisbuszban. A kislány csak pár szót volt képes kivenni: „*valami történik itt...*” A füstben minden puhának látszott, és kissé homályosnak.

Tully kissé közelebb csúszott a kocsi fé moldalához, hogy helyet csináljon maga mellett, de anyja a kendős hölgy mellé ült, akivel azonnal disznókról és menetelésről kezdtek beszélgetni, meg egy Kent nevű férfiről. Tully ebből semmit sem értett, és a füsttől szédülni kezdett. Amikor a férfi rágyújtott mellette a pipájára, a kislány önkéntelenül is bosszúsan felsóhajtott.

A férfi meghallotta, és feléje fordult. Arcába fújta a szürke füstöt, és mosolyogva azt mondta:

– Csak sodródj az árral, kislány!

– Nézzétek, hogy öltöztette az anyám – jegyezte meg keserűen mami. – Mintha valami játék baba volna. Egy gyereknek be kell kosznia magát.

– Úgy van, Dot – felelte a férfi nagy füstfelhőt fújva, aztán hátra dőlt.

Mami most először nézett Tullyra, most először nézte meg igazán.

– Ezt ne felejtsd el, kölyök! Az élet nem a főzésről, mosásról, gyerekszülésről szól. Hanem arról, hogy szabad legyél. Hogy azt csinálj, amit akarsz. Akár az Egyesült Államok kurva elnöke is lehetsz, ha azt akarod.

– Ránk férne egy új elnök, az már igaz – szólalt meg a sofőr.

A kendős nő megveregette mami combját.

– Jól megmondtad. Passzold nekem ide azt a bongot, Tom. – Felvihogott. – Hé, ez majdnem rímelt.

Tully a homlokát ráncolta. Eddig nem ismert szégyen mardosta a gyomrát. Azt hitte, csinos ebben a ruhában. És nem akart elnök lenni. Balerina akart lenni.

De főleg azt szerette volna, hogy a mami szeresse. Oldalra araszolt, amíg elég közel nem volt az anyjához, hogy megérinthesse.

– Boldog születésnapot – mondta halkán, s a zsebébe nyúlt. Előhúzza a nyakláncot, amelyen olyan sokat dolgozott, amellyel annyit kínlódott. Még akkor is a csillámport ragasztgatta rá, amikor a többi gyerek már rég játszani ment. – Ezt neked csináltam.

Anyja elvette a nyakláncot, és a markába zárta. Tully egyre csak várta, hogy megköszöni és felteszi, de nem tette. Csak ült a zene ütemére imbolyogva, és a barátaival beszélgetett.

Tully végül behunyta a szemét. A füst elálmosította. Szinte egész életében az anyját hiányolta, és nem úgy, ahogy az embernek hiányzik egy játék, amit nem talál, vagy egy barát, aki nem jön át játszani többé, mert irigy voltál vele. Neki igazán hiányzott a mami. Egyfolytában ezt érezte, olyan volt, mintha egy üres hely volna benne, amely nappal sajgott, este pedig hasogatónan fájt. Tully megfogadta magának, hogy ha a mami valaha visszajön, ő nagyon jó lesz. Tökéletes. Bármit tett vagy mondott is, ami olyan nagyon rossz volt, helyrehozza. Mindennél jobban vágyott rá, hogy a mami büszke legyen rá.

De most nem tudta, mit tegyen. Álmaiban mindig kettesben mentek el, csak ők ketten, kézen fogva.

– *Megérkeztünk – álmában mami mindig ezt mondta, miközben felsétáltak a hegyoldalon a házukhoz. – Otthon, édes otthon.*

Azután megcsókolta Tully arcát, és azt suttogta:

– *Olyan nagyon hiányoztál. Azért mentem el, mert...*

– Tallulah! Ébredj!

Tully egy rándulással magához tért. A feje lüktetett, és fájt a tor-
ka. Amikor meg akarta kérdezni, „*Hol vagyunk?*”, csak valami káro-
gás tört fel a torkából.

Ezen mindenki nevetett, és nevetve is szálltak ki az autóból.

A zsúfolt seattle-i belvárosi utcán rengeteg ember volt. Kántáltak
és kiáltoztak, táblákat emeltek a magasba, „SZERETKEZZ, NE
HÁBORÚZZ!”, meg „A POKOLBA, NEM MEGYÜNK!” felira-
tokkal. Tully sosem látott még ennyi embert egy helyen.

Mami megfogta a kezét, és közelebb húzta.

A nap további része homályosan maradt meg Tullyban. Az embe-
rek jelszavakat kántáltak és énekeltek. Tully végig attól rettegett,
hogy valahogyan elengedi az anyja a kezét, és elsodorja a tömeg.
Akkor sem érezte nagyobb biztonságban magát, amikor a rendőrök
megérkeztek, mert pisztoly volt a derekukon és bot a kezükben,
meg műanyag pajzs, amivel az arcukat védték.

Ám a tömeg csak menetelt, a rendőrök meg csak nézték.

Mire besötétedett, Tully elfáradt, megéhezett, és megfájdult a
feje, de csak mentek tovább, egyik utcán fel, a másikon vissza. Köz-
ben a tömeg átalakult. Eltették a tábláikat, és inni kezdtek. A kis-
lány néha elcsípett egy-egy mondatot a beszélgetésekből, de semmit
nem értett belőlük.

– Láttad azokat a disznókat? Majd meghaltak, hogy kiverhessék
a fogunkat, de mi békések voltunk, ember. Nem érhetek hozzánk.
Hé, Dot, nehogy már elcsaklizd az egész cigit!

Körülöttük mindenki nevetett, a mami a leghangosabban. Tully-
nak fogalma sem volt, mi történik, és rettenetesen fájt a feje. Körü-
löttük hömpölygött a tömeg, az emberek táncoltak és nevetgéltek.
Valahonnan zene áradt ki az utcára.

És egyszer csak Tully a levegőt markolta.

– Mami! – sikoltotta.

Senki sem válaszolt, nem is fordult felé, pedig mindenütt emberek voltak. Tully lökdösődve vágott át az emberek között, és a mami után sikoltozott, míg el nem fogyott a hangja. Végül visszament oda, ahol utoljára látta az anyját, és a járdaszélen várt rá.

Vissza fog jönni.

Könnyek marták a szemét, és legördültek az arcán, ahogy ott ült várakozva, és próbált bátran viselkedni.

De mami sosem jött vissza.

Az elkövetkező években próbált visszaemlékezni, mi történt ezután, mit csinált, de az a sok ember felhőként homályosította el az emlékeit. Csak arra emlékezett, hogy egy koszos betonlépcsőn ébredt egy teljesen üres utcában, és egy rendőrt látott lóháton.

Az homlokráncolva nézett le rá, és megkérdezte:

– Hé, kicsikém, teljesen egyedül vagy?

– Igen – csak ennyit volt képes kinyögni, mielőtt elsírta magát.

A rendőr visszavitte a Queen Anne Hillen álló házba, ahol nagyanyja szorosan magához ölelte, megcsókolta az arcát, és azt mondta neki, hogy nem ő a hibás.

De Tully jobban tudta. Valami rosszat tett ma, rosszul viselkedett. Legközelebb, ha a mami visszajön, jobban igyekszik. Megígéri, hogy elnök lesz, és soha többé nem fog semmiért bocsánatot kérni.

Tully szerzett egy táblázatot az Egyesült Államok elnökeiről, és bemagolt sorrendben minden nevet. Ezután még hónapokig azt mondta, ha valaki kérdezte, hogy ő lesz az első női elnök. Még a balettórákat is abbahagyta. A tizenegyedik születésnapján, míg nagyanyja meggyújtotta a gyertyákat a tortáján, és elénekelte a „Boldog születésnapot” könnyes változatát, Tully többször is az ajtóra

pillantott, azt gondolva: *Na, most!* De senki nem kopogott, és nem szólalt meg a telefon.

Később, az ajándékok kibontott dobozaival maga körül, próbált mosolyogni. Előtte a dohányzóasztalon egy üres napló hevert. Elég béna ajándék volt, de a nagyanyja mindig ilyesmit adott neki – valamit, amivel elfoglalhatja magát, és közben csendben van.

– Még csak nem is telefonált – jegyezte meg Tully, felpillantva.

Nagy fáradtan sóhajtott.

– A mamádnak... problémái vannak, Tully. Gyenge és zavarodott. Nem szabad továbbra is úgy tenned, mintha nem így volna. Az a fontos, hogy te erős vagy.

A kislány milliószor hallotta már ezt a tanácsot.

– Tudom.

Nagy leült a kopott, virágmintás kanapéra Tully mellé, és ölébe vonta a kislányt.

Tully szerette, amikor nagyanyja átölelte. Közel fészkelte magát, s arcát a puha mellére hajtotta.

– Istenre esküszöm, szeretném, ha máshogy lennének a dolgok anyukáddal, Tully, de ő elveszett lélek. Már hosszú ideje.

– Azért nem szeret engem?

Nagy lepillantott rá. A fekete, teknőckeretes szemüveg felnagyította fakószürke szemét.

– Szeret téged, a maga módján. Ezért jön mindig vissza.

– Ez nem tűnik szeretetnek.

– Tudom.

– Azt hiszem, még csak nem is kedvel.

– Én vagyok az, akit nem kedvel. Valami történt, nagyon régen, és én nem... Nos, ez most nem fontos.

Nagy erősebben magához szorította Tullyt.

– Egy nap majd sajnálni fogja, hogy elmulasztotta ezeket az éveket veled. Ebben biztos vagyok.

– Megmutathatnám neki a naplóm.

Nagyi nem nézett rá.

– Az nagyon jó volna.

Hosszú hallgatás után azt mondta:

– Boldog születésnapot, Tully – és homlokon csókolta. – Most jobb lesz, ha nagyapádnál ücsörgök kicsit. Ma elég rosszul érzi magát.

Miután nagyanja kiment a szobából, Tully csak üldögélt új naplója üres első oldalára meredve. Ez lenne a tökéletes ajándék mami-nak egy nap. Megmutatná neki, mit veszített. De mivel töltse meg? Volt pár fotója magáról, ám nem túl sok. Főleg a barátnői mamái készítették őket zsúrokon meg kirándulásokon. A nagyi szeme nem volt elég jó a fotózáshoz. És csak egyetlen képe volt mamiról.

Fogta a tollát, és nagyon gondosan felírta a dátumot a jobb felső sarokba, majd összevonta a szemöldökét. Mit írjon még? *Kedves Mami! Ma volt a tizenegyedik születésnapom...*

Ettől kezdve gyűjteni kezdte élete emlékeit. Iskolai képeket, sportfotókat, mozijegyeket. Éveken keresztül, egy-egy jól sikerült nap után hazasietett, és írt róla, a szöveg mellé pedig beragasztotta azt a blokkot vagy jegyet, amely bizonyította, hogy merre járt, mit csinált. Menet közben valamikor elkezdte kissé kiszínezni a dolgokat, hogy jobb színben tüntesse fel magát. Tulajdonképpen nem voltak ezek hazugságok, inkább csak túlzott kicsit. Hogy a mamája egy nap majd büszke lehessen rá. Megtöltötte azt az első naplóját, aztán még egyet, majd még egyet. Minden születésnapjára kapott egy vadonatújat, egészen kamaszkoráig.

Akkor történt benne valami. Nem tudta biztosan, mi volt az oka, talán a melle, amely mindenki másénál gyorsabban nőtt, vagy csak

belefáradt abba, hogy az életét papírdarabkákra írja, amiket aztán nem olvas el soha senki. Tizennégy éves korára túl volt rajta. Az összes kislányos naplót egy nagy kartondobozba rakta, belökte a szekrénye mélyére, és megkérte a nagymamáját, hogy ne vegyen többet.

– Biztos vagy benne, drágám?

– Aha – felelte Tully.

Többé nem törődött az anyjával, igyekezett nem gondolni rá. Sőt, az iskolában mindenkinek azt mondta, hogy meghalt csónakbalesetben.

Ez a hazugság felszabadította. Többé nem a kislányrésztlegen vásárolta a ruháit, hanem az ifjúsági osztályon. Szűk ingeket vett, amelyek szabadon hagyták a hasát és kiemelték frissen megnőtt mellét, meg trapéz csípőnadragokat, amelyekben formásnak látszott a fenéke. Ezeket a ruhákat el kellett rejtenie nagy elöl, de ez nem volt nehéz. Felkapott egy vastag tollmellényt, és gyors integetéssel már kint is volt a házból, olyan ruhában, amilyenben csak akart.

Megtanulta, hogy ha gondosan öltözik, és egy bizonyos módon viselkedik, a felnőtt gyerekek vele akarnak lógni. Péntek és szombat esténként azt mondta nagyinak, hogy egy barátnőjéhez megy, de helyette görkorsolyázott Lake Hillsben, ahol senki sem kérdezgette soha a családjáról, és nem úgy néztek rá, hogy „szegény Tully”. Megtanulta, hogy szívjon el egy cigarettát köhögés nélkül, és hogyan álcázza rágógumival a szája dohányszagát.

Nyolcadikos korára ő volt az egyik legnépszerűbb lány az iskolában. A sok barát segített. Amikor kellőképpen elfoglalt volt, nem gondolt arra az asszonyra, akinek nem kellett.

Ám néhanapján mégis úgy érezte... nem kifejezetten magányosnak érezte magát, de... mintha sodródna. Mintha az a sok ember, akivel együtt lógott, csak ideiglenes helyettes lett volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az a nap is ilyen volt. A szokásos helyén ült az iskolabuszon, hallotta maga körül a beszélgetés duruzsolását. Mintha mindenki családi dolgokról beszélt volna, amihez nem tudott semmit hozzátenni. Ő nem ismerte a veszekedést a kistestvérrel, vagy ha szobafogságot kap az ember, mert visszabeszél a szüleinek, és nem tudta, milyen, ha valaki elmegy az anyukájával a bevásárlóközpontba.

Amikor a busz megállt a közelükben, megkönnyebbülten pattant le róla, miután látványosan, hangosan nevetve és integetve köszönt el a barátaitól. Ez mind színjáték volt. Mostanában sokat színlelt.

Miután a busz továbbhajtott, Tully megigazította a hátizsákját a vállán, és elindult hazafelé a hosszú úton. Épp befordult a sarkon, amikor meglátta.

Az utca túloldalán, nagy háza előtt ott parkolt egy ütött-kopott piros VW kisbusz. Az oldalán még mindig ott voltak a virágmatricák.